

การอภิปรายผลการวิจัย

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของเด็กวัยรุ่น จำแนกตามเพศ แผนกวิชา และประเภทของโรงเรียน ผลปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของเด็กวัยรุ่นไม่ว่าจะเปรียบเทียบกันตามเพศ หรือแผนกวิชาที่ศึกษา หรือประเภทของโรงเรียน แสดงว่าเพศ แผนกวิชา และประเภทของโรงเรียนไม่มีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะคำถามของแบบทดสอบที่ไม่อาจแยกเพศได้ หรืออาจเป็นเพราะผลที่ได้ควรจะเป็นอย่างนั้นจริง ดังผลการศึกษาของ Dyson^๑ เกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของนักเรียนชายหญิงที่อยู่ในกลุ่มที่มีความสามารถคล้ายกัน กับนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มที่มีความสามารถต่างกัน ปรากฏว่าไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มใด นักเรียนจะรายงานความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ไม่แตกต่างกันทั้งชายและหญิง

ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองเป็นส่วนรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่านักเรียนชายและหญิงมีความคิดต่างกันเกี่ยวกับลักษณะทางร่างกาย ความสามารถทางกีฬาและการเล่น ทักษะคิดทางสังคมและความสัมพันธ์กับคนอื่น และความเป็นจริงของตนเองทางบุคลิกภาพ นิสัย ความรู้สึกและอารมณ์ โดยที่นักเรียนชายมีความคิดเห็นในด้านการก้าวไปในทางที่มากกว่านักเรียนหญิงทั้งสิ้น

การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองนั้นเป็นส่วนหนึ่งอาจเกี่ยวข้องกับความต้องการแสดงออกและความต้องการอื่น ๆ ของแต่ละบุคคล วัฒนธรรมไทยไม่ส่งเสริมการแสดงออกของผู้หญิงแม้ความรู้สึกที่แท้จริงเป็นอย่างไรก็ตาม ในการแสดงออกอาจจะเลียงจากความเป็นจริงบ้าง อาจเป็นการดอมนักก็เป็นได้ หรืออาจเป็นไปได้ว่าคนไทยเรามากกว่าความเคารพเข้ามาสมาคมของเด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชาย ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งเสริมให้เด็กผู้ชายมี

^๑Ernest Dyson, "A Study of Ability Grouping and The Self-Concept," The Journal of Educational Research, Vol 60(9), May - June 1967, 403-405.

ทัศนคติและความสัมพันธ์ทางสังคมดีกว่าเด็กผู้หญิง

ในด้านความสามารถทางกีฬาและการเล่น นักเรียนชายมองตนเองว่ามีความสามารถนี้ดีกว่านักเรียนหญิงมองตนเอง ความแตกต่างในด้านนี้ไม่น่าเป็นที่แปลกใจเพราะเด็กผู้ชายถูกอบรมมาให้เป็นคนแข็งแรง ออกทน ถือการต่อสู้เป็นสิ่งสำคัญในการแก้ปัญหาและการดำเนินชีวิต นอกจากนี้เด็กผู้ชายมีความต้องการก้าวร้าวสูงกว่า ซึ่งกระทำมาเป็นที่นิสัยเนื่องจากเมื่อแสดงการก้าวร้าวแล้วเคยได้รับสิ่งที่ต้องการเป็นรางวัล^๒ และเป็นสิ่งธรรมดาในการเลี้ยงดูบุตร พ่อแม่จะปฏิบัติต่อลูกผู้ชายและลูกผู้หญิงแตกต่างกันตั้งแต่อายุน้อยโดยที่แม่ให้ความอบอุ่นแก่ลูกผู้หญิงมากกว่า แต่ขณะเดียวกันจะให้ความก้าวร้าวแก่ลูกผู้ชายมากกว่า^๓ ดังนั้นเด็กผู้ชายจึงเรียนรู้ลักษณะของการก้าวร้าวจนทำให้มีความต้องการด้านนี้สูงกว่าเด็กผู้หญิง การกีฬาและการเล่นเป็นวิธีการหนึ่งที่จะเป็นทางออกของการก้าวร้าว เด็กผู้ชายจึงสนใจมากกว่า

ในด้านความเป็นจริงของตนเอง เกี่ยวกับบุคลิกภาพ อารมณ์ ความรู้สึกซึ่งหมายถึงความแข็งแรง ความมั่นคงทางจิตใจ การตัดสินใจ การควบคุมอารมณ์ ความเป็นตัวของตัวเอง ความกล้าหรือขี้อายและความหวั่นไหวทางอารมณ์นั้น เด็กผู้ชายมองตนเองดีกว่าเด็กผู้หญิง ดังกล่าวแล้วว่าสังคมถือว่าชายเป็นเพศแข็งแรง ส่งเสริมอบรมให้เป็นคนแข็งแรง ออกทน และถือว่าผู้หญิงเป็นคนอ่อนแอ มีความหวั่นไหวง่าย ดังนั้นเด็กผู้ชายจึงมีความคิดเห็นในด้านนี้ไปในทางดีกว่า

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับความสำเร็จทางการศึกษา พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่ำมากและมีค่าลบ ซึ่งหมายความว่าผู้ที่มีความสำเร็จทางการศึกษาสูง คิดเห็นเกี่ยวกับตนเองไม่เอียงไปทางใด แต่พวกที่มีความสำเร็จทางการศึกษาค่าจะมีความคิดเห็นไปทางดี โดยเฉพาะกลุ่มนักเรียนหญิงที่มาจากโรงเรียนหญิงจะมีความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ อย่างมีนัยสำคัญ

^๒ Ross Stagner, Psychology of Personality, Tokyo, Kogakusha Company, Ltd., 1961, 114.

^๓ R.R.Sears. E.E. Maceby and H. Levin, Pattern of Child-Rearing, Evanston Illinois Row, Peterson, 1957, 425-427.

แต่ค่าสัมประสิทธิ์ค่า ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ เพราะนักเรียนที่เรียนหนังสือดี มองตนเองต่างต่าง ๆ ว่าไม่เป็นที่น่าพอใจของคน หรือบางทีนักเรียนเหล่านี้มีความต้องการสัมฤทธิ์ผล จึงอาจคิดว่าตนเองยังปรับปรุงอีกได้ หรืออาจเป็นเพราะหมกมุ่นอยู่กับการเรียนมากกว่าจะสนใจเรื่องอื่น เป็นต้นว่า การแต่งกาย การสมาคมกับเพื่อนฝูง การหาความสนุกสนานรื่นเริงและอื่น ๆ จึงทำให้เห็นตนเองไปในทางไม่ดี นอกจากนี้การที่ผู้เรียนไม่คิดมองตนเองไปในด้านดีเสมอ อาจเป็นการชกเซยความรู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับตนในสถานการณ์การเรียนก็เป็นได้ สาเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวอาจมีความเป็นมาที่ซับซ้อนกว่าที่วิจารณ์เิน ๆ เช่น Strodbeck^c พบว่ามีอิทธิพลและคุณค่าของพ่อแม่ในการสร้างความต้องการสัมฤทธิ์ผลของเด็ก ถ้าเด็กเรียนดีในกลุ่มตัวอย่าง - การวิจัยนี้ยังเิดูเป็นเด็กต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง พ่อแม่ก็อาจมีส่วนช่วยให้เด็กคิดว่าตนยังไม่ดีเท่าที่ควรจะดีหรือเท่าที่คาดหวังไว้ และถ้าพ่อแม่ทำให้เด็กฟังเื่อง ๆ ความรู้สึกว่ายังไม่ดีพออาจเกิดขึ้นได้ ความยังไม่ดีพออาจไม่จำเพาะในเรืองการเรียนเท่านั้น แต่อาจครอบคลุมด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับคนด้วย

การวิจัยนี้ได้คำนึงถึงทฤษฎีและการศึกษาของผู้อื่น โดยตามความจริงจากการค้นคว้าก่อน ๆ พบว่า สัมฤทธิ์ผลมีส่วนในการแสดงลักษณะบุคลิกภาพ การตั้งความมุ่งหวังและการรับรู้ต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง^e และจากการศึกษาของ Piers^b พบว่า เด็กระดับประถมศึกษาบางกลุ่มแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลอย่างมีนัยสำคัญ แต่เด็กบางกลุ่มก็แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองไม่สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลก็มี ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าทางความหวกระหว่าง ๐.๐๖ - ๐.๔๓ ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่าในกรณีที่ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองกับความสำเร็จทางการศึกษานั้นอาจเนื่องมาจากอิทธิพลของปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งต้องทำการศึกษาค้นคว้าความเป็นจริงต่อไป

เป็นต้นว่า ความวิตกกังวล อิทธิพล - และคุณค่าของพ่อแม่

^c Stagner, Ross, แหล่งเก็บ หน้า ๔๗๑ - ๔๗๒

^e Stagner, Ross, แหล่งเก็บ หน้า ๔๐๔

^b Ellen V. Piers and Dale B. Harris, Piers - Harris Scale, Research Reports I, typed, p.9.